

nemen, zooals zij waren, zonder te onderzoeken, waarom zij zoo waren.

Heel veel kon 't hem ook niet schelen. Alle vrouwen hadden immers van die grilletjes! Misschien was 't maar het best ze stil te laten voorbijgaan. —

Een rijtuig rolde ratelend door de straat op het oogenblik, dat Blank de voordeur van zijn woning in het slot wierp.

De glazen tochtdeuren draaiden door en zwaaiden toe; lekker warm en heerlijk stil was 't er achter.

De benauwdheid van die zaal en de kou van den wind hadden hem het bloed naar de hersenen gejaagd. Hij hoorde 't ruischen in zijn ooren. Gelukkig wees de gangklok pas kwart over negen. Hij kon dus nog een groote anderhalf uur lang tot bedaren komen en dan zijn acht uren kalmen slaap gaan genieten.

Bij de gedachte aan die lange rust moest hij geeuwen.

Op de trap hoorde hij een mannestem. — Op dit uur? Hoe vervelend! — Zou 't Siria weer zijn? — Ja, wie anders? Die luitenant had een zeldzame gemakkelijheid om zich zelven tot huisvriend te promoveeren. Zij kenden elkander nu al een jaar, dus wel lang genoeg; maar toch was de toenadering niet van Blanks zijde gekomen. Een beslisten hekel had hij aan niemand, dus ook niet aan dezen officier; maar toch . . . toch voelde hij, dat zij niet voor elkander pasten.

Eerst had Siria, op een soirée bij den burgemeester, Emma overgehaald lid te worden van de IJclub, wat hij — Blank — minder gepast had gevonden voor de vrouw van een referendaris, die zelf niet reed. Daarna was zijn omgevouwen kaartje door den Heer en Mevrouw Blank beantwoord geworden met de uitnoodiging voor een deftig diner. Verleden winter had hij druk met Emma schaatsen gereden en ook was hij dikwijls verschenen op haar jour en haar dansles. Zijn twee vorige avondbezoeken had hij den referendaris in vragenden vorm op straat aangekondigd; voor den derden keer scheen hij die formaliteit niet meer noodig te achten. De man ging ook in andere kringen druk uit. Blank kon er dus iets vleiends in zien, dat zijn huis op prijs werd gesteld. Wat hem echter in Siria bleef hinderen was, dat hij nooit recht wist, hoe hij 't met hem had. De jager-officier had iets glinsterend scherp in zijn diepliggende, zwarte oogjes, dat iemand de onaangename sensatie gaf van door en door te worden gezien en bovendien deed het glimlachje, dat hem bijna onophoudelijk, onder den langen, zwarten knevel, om de fijne lippen speelde, Blank zeer onplezierig aan. Dikwijls voelde de referendaris zich in 't ootje genomen, althans met geringschatting behandeld en dan kon hij niet verklaren hoe of waarom.

Min of meer wrevelig gestemd duwde hij de deur van het boudoir open en . . . wat beteekende dat?

Sprongen beiden verschrikt omhoog, als menschen, die betrappt worden op iets kwaads?

Zoo niet; wat bracht hem dan op dien zotten inval?

De twee vragen lichtten haast terzelfder tijd in zijn geest op, gelijk ver-